

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 100.011 van 22 oktober 2001
in de zaak A. 106.178/IX-2910.**

In zake : Nicole NICHELs,
die woonplaats kiest bij
advocaat F. KENIS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Sint-Michielslaan 55/10

tegen :

1. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie,
2. het College van evaluatoren,
die woonplaats kiezen bij
advocaat K. VAN ALSENOY,
kantoor houdende te BRUSSEL,
A. Dansaertstraat 92.

D E R A A D V A N S T A T E, I X e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Nicole NICHELs, raadsheer in het hof van beroep te Brussel, op 19 juni 2001 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 26 april 2001 waarbij het college van evaluatoren bij het hof van beroep te Brussel aan verzoekster de definitieve evaluatie "onvoldoende" toekent;

Gezien het op dezelfde dag ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekster de vernietiging vordert van dezelfde beslissing;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur-generaal M. ROELANDT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 17 september 2001;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. DE BRABANDERE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. KENIS, die verschijnt voor verzoekster, en van advocaat K. VAN ALSENOY, die verschijnt voor de verwerende partijen;

Gehoord het gedeeltelijk eensluidend advies van auditeur-generaal M. ROELANDT;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Gelet op het bij artikel 90, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State vereiste advies van de auditeur-generaal;

Overwegende dat verzoekster raadsheer is in het hof van beroep te Brussel; dat de beslissing welke zij bestrijdt genomen werd door het college van evaluatoren, ingesteld bij dat hof van beroep, met toepassing van artikel 259nonies van het Gerechtelijk Wetboek; dat naar luid van die wetsbepaling de beslissing slaat op de wijze waarop verzoekster haar ambt uitoefent, met uitsluiting van de inhoud van een rechterlijke beslissing, en geschiedt op grond van criteria die betrekking hebben op de persoonlijkheid en de intellectuele, professionele en organisatorische capaciteiten; dat het college van evaluatoren krachtens artikel 259decies van hetzelfde wetboek bestaat uit de korpschef en twee magistraten, verkozen door de algemene vergadering van het betrokken rechtscollege, in dezen de eerste voorzitter en twee kamervoorzitters van het hof van beroep te Brussel; dat de verwerende partij opwerpt dat de Raad van State niet bevoegd is om van de onderhavige vordering kennis te nemen; dat die bevoegdheidsvraag zulk een grote graad van ernst vertoont dat de Raad van State ze ook in het kader van dit administratief kort geding, althans voorlopig, moet beantwoorden;

Overwegende dat artikel 14, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, zoals laatst vervangen bij de wet van 25 mei 1999, bepaalt :

"De afdeling doet uitspraak, bij wijze van arresten, over de beroepen tot nietigverklaring wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht, ingesteld tegen de akten en reglementen van de onderscheiden administratieve overheden, alsook tegen de administratieve handelingen van wetgevende

vergaderingen of van hun organen, daarbij inbegrepen de ombudsmannen ingesteld bij deze assemblées, van het Rekenhof en van het Arbitragehof, evenals van organen van de rechterlijke macht en van de Hoge Raad van de Justitie met betrekking tot overheidsopdrachten en leden van hun personeel.";

Overwegende dat overeenkomstig deze bepaling, gecombineerd met artikel 17, § 1, eerste lid, van voormelde gecoördineerde wetten, de afdeling administratie van de Raad van State, gelet op de concrete gegevens van de zaak, enkel bevoegd kan worden geacht om van de onderhavige vordering kennis te nemen, indien de bestreden handeling moet worden beschouwd, hetzij als een "akte van een administratieve overheid", hetzij als een "administratieve handeling" van een orgaan van de rechterlijke macht of van de Hoge Raad voor de Justitie met betrekking tot een overheidsopdracht of tot een lid van zijn personeel;

Overwegende dat een evaluatiecommissie die uitsluitend bestaat uit rechters van de rechterlijke orde niet als een administratieve overheid kan worden beschouwd; dat bovendien moet worden opgemerkt dat de bestreden handeling naar de bewoordingen van de wet betrekking heeft op de wijze waarop een zittend magistraat, verzoekster, haar ambt uitoefent, zelfs al worden bepaalde aspecten van die ambtsuitoefening daarvan uitgesloten; dat, ook al bepaalt de Grondwet niet dat de krachtens zijn artikel 151, § 6, ingestelde evaluatie uitgevoerd wordt door een tot de rechterlijke macht behorend lichaam en zulks enkel uitdrukkelijk wordt voorgeschreven ten aanzien van tuchtsancties door artikel 152, tweede lid, naar luid waarvan de rechters slechts kunnen worden geschorst of afgezet door een vonnis, zulks niet a contrario betekent dat het krachtens de wet ingesteld en uitsluitend uit magistraten samengesteld evaluatieorgaan daarom niet meer tot de rechterlijke macht zou behoren; dat steeds is aangenomen dat het beginsel van de scheiding der machten en van de onafhankelijkheid van de rechters zich ertegen verzet dat die magistraten met betrekking tot hun ambtsvervulling zouden worden beoordeeld door anderen dan andere rechters; dat hieraan geen afbreuk doet de vaststelling dat het de Koning is die de magistraten benoemt, hun individuele wedde vaststelt en zo meer; dat, immers, die handelingen de benoeming tot een bepaald gerechtelijk ambt voorafgaan of een loutere toepassing uitmaken van regels die de administratieve overheid geen discretionaire beoordeling laten; dat de beweegredenen daartoe zijn dat de rechters onafhankelijk van eender welke andere overheid hun rechtsprekend ambt moeten kunnen uitoefenen; dat die opvatting ook werd verwoord door de eerste minister in de Kamer van Volksvertegenwoordigers bij de herziening van artikel 151 van de Grondwet, meer bepaald paragraaf 6 ervan, rechtsbasis voor het systeem van

evaluatie van de magistraten zoals geregeld in het Gerechtelijk Wetboek sinds de wet van 22 december 1998: "De eerste minister stipt aan dat de evaluatie van de magistraten (...) moet worden gelezen als een door gelijken uitgevoerde evaluatie in het kader van de organisatie van het justitiële bestel" (Gedr. St. Kamer, 1997-98, nr. 1675/4, p.51-52); dat de vergelijking ook niet kan worden gemaakt met de leden van het openbaar ministerie in zoverre deze onder het gezag of het toezicht van de minister van Justitie ressorteren; dat zij immers geen recht spreken in de eigenlijke zin van het woord en door de Grondwet, als ambtenaren van het openbaar ministerie, duidelijk worden onderscheiden van de eigenlijke rechters; dat bijgevolg op zijn minst moet worden aangenomen dat de evaluatiecommissie die de bestreden beslissing genomen heeft een orgaan is van de rechterlijke macht;

Overwegende dat voorts de vraag rijst of de bestreden beslissing, ook al werd zij genomen door een college behorende tot de rechterlijke macht, niet moet worden beschouwd als een administratieve handeling van dat orgaan ten aanzien van een lid van zijn personeel, zoals bedoeld in artikel 14, § 1, in fine van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

Overwegende dat de wetgever met de wet van 25 mei 1999 de bevoegdheid van de Raad van State tot die soort handelingen heeft uitgebreid, daar er een leemte was in de rechtsbescherming waarover de ambtenaren van de besturen tegenover hun oversten beschikten doch waarvan leden van het administratief personeel van niet onder de uitvoerende macht ressorterende overheidslichamen zoals het Parlement, het Rekenhof, administratief personeel van griffies en parketten, verstoken waren; dat het Arbitragehof op die leemte had gewezen met zijn arrest nr. 31/96, van 15 mei 1996; dat zowel uit de tekst als uit de voorgeschiedenis van die toevoeging van artikel 14, § 1, van de wetten op de Raad van State echter blijkt dat met "personeel" van organen van de rechterlijke macht niet de magistraten zelf worden bedoeld, wel het "administratief" personeel van de griffies en de parketten (Gedr. St. Kamer, 1998-99, nr. 1960/8, p.4; Gedr. St. Senaat, 1998-99, nr. 361/3, pp. 3 en 5); dat de Raad van State derhalve niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen;

Overwegende dat wordt opgeworpen dat, indien de Raad van State zich onbevoegd zou verklaren, verzoekster dan over geen enkele mogelijkheid beschikt om tegen de bestreden beslissing op te komen, aangezien artikel 610 van het Gerechtelijk Wetboek weliswaar bepaalt dat, onverminderd artikel 14, § 1, van

de wetten op de Raad van State, het Hof van Cassatie kennis neemt van, onder meer, vorderingen tot nietigverklaring van de handelingen waardoor rechters en ambtenaren van het openbaar ministerie hun bevoegdheid mochten hebben overschreden, doch die bepaling in samenhang met artikel 1088 van hetzelfde wetboek zo wordt geïnterpreteerd dat enkel de procureur-generaal bij het Hof van Cassatie die vordering tot nietigverklaring kan instellen; dat aldus de vraag rijst of het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel niet is geschonden;

Overwegende dat, daar die bepaling zelf werd vervangen door de voornoemde wet van 25 mei 1999, de verwijzing in artikel 610 van het Gerechtelijk Wetboek naar artikel 14, § 1, van de wetten op de Raad van State blijkbaar doelt op diens hiervoren besproken bevoegdheid betreffende handelingen gesteld door rechterlijke overheden ten opzichte van hun personeel; dat een eventuele ongelijke behandeling van verzoekster op het stuk van haar rechtsbescherming ten aanzien van bepaalde andere categorieën burgers dan ook niet zou voortspruiten uit de vaststelling dat de Raad van State onbevoegd is overeenkomstig een interpretatie van artikel 14, § 1, van zijn gecoördineerde wetten, doch uit de voormelde interpretatie van artikel 610 van het Gerechtelijk Wetboek; dat, afgezien van de vaststelling dat de Raad van State binnen het raam van een administratief kort geding geen prejudiciële vragen stelt aan het Arbitragehof als de verzoeker daar niet om vraagt, het dan ook niet aan de Raad van State is om zulks te doen nu de interpretatie van genoemde wetsbepaling veeleer een zaak is voor de rechter die wel bevoegd is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
tweeëntwintig oktober 2000 en een, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	L. HELLIN,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	S. VAN AELST,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN AELST.

J. DE BRABANDERE.